

L a u l u d
pidulikul jumalateenistusel
Halliste kirikus
pühapäeval, 17. oktoobril 1937. a.

õp. Johannes Selliow'i
Halliste kogudusele õpetajaks säadmisel

Tartu Ülikooli Raamatukogu

ARHIIVKOGU

660540985

I.

Piiskopi terwitamiseks.

Rogudus laulab püsti seistes piiskopi terwitamiseks.

Wiisil: Sull', Sull' Jehoowa tahan laulda. P. 152.

Nüüd Jsa nimel terwitame Sind, ülemkarjane, kõi jüdamest
Ja tänutundes palvetame Kui mennad üheskoos me sinu eest,
Et Issand ise oleks sinuga Ja õnnistaks sind oma armuga!

Sind püha Jumal julgustagu, Kui kohustused rasked, tõsised!
Waim sinu rada walgustagu, Et õös ka paistaks taewatähised!
Teed näitab Kristus sulle ja Ta rist Ka siis, kui ees on palju
wõitlemist.

II.

Enne õnnistamist.

Wiisil: Mu järel', hüüab Jeesuse. P. 121.

Kui ahastus sul jüdames, Mis keegi ei wõi wõtta, Ei nõu
sul mingit häda sees Ja ja wõid üffi nutta, — „Kas usud, armas-
tad mind ja?“ — Sult küsib Issand ristiga.

Kui Jumal sinu eluteed Su tahtmist vastu muudab,
Sull' keelab, mis ja igatsed, Ja walusie sind jaadab, — Ta küsib:
„Armastad mind ja? Kas kuuled minu sõna ka?“

Kui neid, kes rõõmuks antud sull', Näed waewa walu tund-
wat, Ja kurwastuseks pead küll Reid pea hauda kandma, —
Ta küsib: „Armastad mind ja? Kas annad neid mull' feelmata?“

Kui ford ju walgus ilma peal On kustumas, hing lahkub,
Su elu fide katkeb teal, Waim jurmaõõ sees kohkub, — Ta küsib:
„Armastad ja mind? Siis tule, taewa wõtan sind“.

III.

Pärast õnnistamist.

Wiisil: P. 96.

Täna sind, külmaja, jaadame meele teele, Paludes Jumalalt
abi ja õnnistust tööle. Püha on tund, Kuust algab wõitlus ja
ründ Selgete sihtide poole.

Palju on noori, kes warakult wäsiwad elus; Rõdijal on wanu, kes murduwad mures ja walus. Sinult ka need Rõsiwad Jumala teed: Dõsje nad jääda ei taha.

Andku juur Jä, et tõusta wõiks tegude wili, Et jõittiks külwates hingedes armastustuli. Mässaku torm, Jssand, Su heldus ja arm Meile jääb õnnistuskaljaks.

IV.

Enne jutlust.

Wiisil: Jeesus, rõõmustaja. P. 324.

Siimon Joona, täna Mulle wastus anna: Armastad ja mind? Kas sul meele jäänud, Kuis ma jurma läinud, Mis ma sulle teind? Minule Rái järele Mõõda armastuse offaid, Soia minu lambaid!

Lootujeta walu Seidab jurmawarju Glu peale weel, Satta armastama Teistes kannatama Nende waluõöl: Tröösti ja Ja toeta Minu nimel kõiki nutjaid: Soia minu lambaid!

Taju wiletjaile, Mis ma teinud sulle, — Nendes elan ma. Otsi wäsimata, Kes weel ärkamata, Ilma eluta. Armuga Rii ehi ja Minu koguduse lambaid: Soia minu lambaid!

V.

Pärast jutlust.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Ma tunnen oma Jeesust, Mu kindel kalju ta! Ma waba kõigeist hirmust Ja seisn kartmata. Kui Jeesus hüüab, kuulen Ja sõna rõõmuga; Kui Jeesus kutsub, lähen Ja juurde rutuga.

Mu Jeesus on mind päästnud, Kui olin kadumas, Rääe välja firutanud, Kui olin wajumas. Sest tahan tunnistada Ma Jeesust Jssandaks Ja omaks nimetada Müüid ja ka igameest'.

VI.

Palwelaul.

Wiisil: Tulge, ristiniimesed. P. 288 wõi 267.

Jssand, Sinu jurma walu, See toob mulle õnnistust, Sinu surm on minu elu, Sealte saan kallist kojutust, Oma raske risti all Tulen palwel palawal Hädas, ohus Sinu ette, Wajdan kõit armu kätte!

Risti kandja, kes Sa wõitsid, Rääksid taewa ausie, Kes Sa jalge alla heitsid Oma wiimse waenlase, — Olgu Sinu wägew wõit Surmas meie elu koit, Sest me tuleme Su ette, Anname kõit armu kätte!

I.

Piiskopi terwitamiseks.

Rogudus laulab püsti teistes piiskopi terwitamiseks.

Wiisil: Sull', Sull' Jehoowa tahan laulda. P. 152.

Nüüd Jsa nimel terwitame Sind, Ülemkarjane, kõik südamest
Ja tänutundes palvetame Kui wennad üheskoos me sinu eest,
Et Issand ise oleks sinuga Ja õnnistaks sind oma armuga!

Sind püha Jumal julgustagu, Kui kohustused raskest, tõsisest!
Waim sinu rada walgustagu, Et õõs ka paistaks taewatähised!
Teed näitab Kristus sulle ja Ta rist Ka siis, kui ees on palju
wõitlemist.

II.

Enne õnnistamist.

Wiisil: Mu järel', hüüab Jeesus. P. 121.

Kui ahastus sul südames, Mis keegi ei mõi mõtta, Ei nõn
sul mingit häda sees Ja ja wõid üksi nutta, — „Kas usud, armas-
tad mind ja?“ — Sult küsib Issand ristiga.

Kui Jumal sinu eluteed Su tahtmist vastu muudab,
Sull' feelab, mis ja igatjed, Ja walusse sind jaadab, — Ta küsib:
„Armastad mind ja? Kas kuuled minu sõna ka?“

Kui neid, kes rõõmuks antud sull', Näed waewa walu tund-
wat, Ja kurvastuseks pead küll Reid pea hauda kandma, —
Ta küsib: „Armastad mind ja? Kas annad neid null' feelmata?“

Kui lord su walgus ilma peal On kustumas, hing lahkub,
Su elu pide katkeb teal, Waim surmaõõ sees kohkub, — Ta küsib:
„Armastad ja mind? Siis tule, taewa wõtan sind“.

III.

Pärast õnnistamist.

Wiisil: P. 96.

Täna sind, külwaja, jaadame uuele teele, Paludes Jumalalt
abi ja õnnistust tõdele. Püha on tund, Kuul algab mõitus ja
riind Selgete sihtide poole.

Palju on noori, kes warakult wäsiwad elus; Kõikjal on wanu,
kes murduwad mures ja walus. Sinult ka need Küsiwad Jumala
teed: Sõsje nad jääda ei taha.

Indku juur Jsa, et tõusta mõiks tegude wili, Et süttiks kül-
mates hingedes armastustuli. Mäsfaku torm, Issand, Su heldus
ja arm Meile jääb õnnistuskaljaks.

IV.

Enne jutlust.

Wiisil: Jeesus, rõõmustaja. P. 324.

Siimon Joona, täna Mulle wastus anna: Armastad ja
mind? Kas sul meele jäänud, Kuis ma surma läinud, Mis ma
sulle teind? Minule Kõi järele Mõõda armastuse offaid, Soia
minu lambaid!

Lootuseta walu Heidab surmawarju Elu peale meel, Sakka
armastama Teistes kannatama Nende waluõõl: Tröösti ja Ja
toeta Minu nimel kõiki nutjaid: Soia minu lambaid!

Taju wiletjaile, Mis ma teinud sulle, — Nendes elan ma.
Õtji wäsimata, Kes weel ärkamata, Ilma eluta. Armuga Mii
ehi ja Minu koguduse lambaid: Soia minu lambaid!

V.

Pärast jutlust.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Ma tunnen oma Jeesust, Mu kindel kalju ta! Ma waba kõi-
gest hirmust Ja seisan kartmata. Kui Jeesus hüüab, kuulen Ta
sõna rõõmuga; Kui Jeesus kutsub, lähen Ta juurde rutuga.

Mu Jeesus on mind päästnud, Kui olin kadumas, Kae wälja
sirutanud, Kui olin wajumas. Seft tahan tunnistada Ma Jee-
sust Issandaks Ja omaks nimetada Nüüd ja ka igawest'.

VI.

Palwelaul.

Wiisil: Tulge, ristiniimesed. P. 288 mõi 267.

Issand, Sinu surma walu, See toob mulle õnnistust, Sinu
surm on minu elu, Sealt saan kallist kojutust, Oma raske risti
all Tulen palwel palawal Häda, õhus Sinu ette, Wajdan kõit
armu kätte!

Risti kandja, kes Sa mõitfid, Väffid taewa ausje, Kes Sa
jalge alla heitfid Oma wiimse waenlase, — Olgu Sinu wägew
mõit Surmas meie elu koit, Sefis me tuleme Su ette, Anname
kõit armu kätte!

VII.

Armulaualaul.

Wiisil: Minu jüda, rõõmustele. P. 305.

Armastus, mis igawene, Kustub sind nüüd, inimene, Seldesti sull' wastu tõttab, Oma lauale sind wõtab, Tahab jöõta sind ja joota, Temalt õnnistust nüüd oota, Tema armu sees on jaada, Mis wõib walu waigistada.

Seesus juhatusi wõib anda Sulle, kellel koorem kanda. Kui ju tee on offaline, Kui sul raske wõitlemine, Tema kingib rahu sulle, Waematule, wäsinule. Tema lijab sulle rammu, Tema finnitab su sammu.

Kui ta juure usus ruttad, Oma häda kaebad, nutad, Ei Ta sind siis lüfta wälja, Kustutab su janu, nälja, Wiib sind noore rohu maale, Eluweele sügawale, Kõjutab sind heldel käel, Tröös-
tib imelisel mäel.

VIII.

Enne õnnistamist.

Omal wiisil. 371.

Õnnista ja hoi, Waimuga meid wõia, Oma pale tõsta ja, Jssand, ja meid walgusta!

Jgal ajal jäägu Meile sinu rahu, Oma Waimu anna ja, Jeesuga meid ühenda!

Piiskopli õnnistamine.

Omal wiisil. 371.

Namen, aamen, aamen! Jeesu nime kiitkem! Meie Jssand oled ja, Esimene, wiimne ka!

IX.

Piiskopi lahkumisel.

Rogudus laulab püsti seistes piiskopi lahkumisel.

Wiisil: Oh wõta mind, mu Jumal. P. liisa 85.

Sind, karjane, siit saatku Me tänumeel. Sind Jumal kaitsku, hoidku Su eluteel: Su tööde juhiks walgus Me Kristuselt, Su teedel saatjaks lootus Ta sõnadelt.

Me kauniks püüdeks olgu Suur usutöö, Ja Jeesu waim meil' tulgu, Et waihuks öö! Ja hoidku meile juhti, Kes wirgutab, Ja kaitsku ikka waihti, Kes hoiatab!